

стическа политика, която, обаче в отделни моменти съвпаднаше привидно със стремежите на народа към племенно обединение и добиваше тогава външния привиден образ на една чисто национална българска политика; друг път тя биваше в пълна хармония с политиката на Централните империи, какъвто бе, например, случая с обявяването на независимостта на България в споразумение с Австрия и Междусъюзническата война, което стана причина да бъде той обвинен, че е оръдие на чужди интереси; най-сетне; макар и твърде рядко, тази негова политика е съвпадала и с политиката на Тройната антанта, какъвто бе случая със създаването на Балканския съюз, което караше да се мисли, че Фердинанд плува във водите на Съглашението. В основата си, обаче, тази негова политика е била винаги една и съща — лична и династическа и се състоеше в преследването на чисто завоевателни цели за териториално разширение на държавата, в стремлението му България да спечели хегемония на Балканския полуостров, за да създаде по този начин своята голяма балканска държава, която включва земите от Дунава до Бяло-море и от Адриатическо до Черно-море, т. е. своята Източна империя, седалището на която трябваше да бъде Цариград, в който град Фердинанд мечтаеше да се коронясва, като източен император. За целите на тази, именно, своя политика Фердинанд сключи Балканския съюз.

Той, обаче, знаеше много добре, че всяко изменение на *statu-quo*-то на Балканския полуостров не бе само един домашен въпрос между балканските държави и Турция, а един въпрос, засягащ най-тясно източната политика на великите сили, разделени на два лагера — Тройна антанта и Тройен съюз. Това обстоятелство, както и големия риск от едно евентуално военно поражение, му налагаше